

er gennemført et Tobaksmonopol, saa stiller det sig saaledes. I Italien er der som sagt en Toldstat af 12½ Kr. pr. Bund Cigarer, medens Indførsel af Raatobak er forbudt; i Frankrig svares der en Stat af ca. 13 Kr. pr. Bund Cigarer (36 Francs pr. Kilo) i Østerrig-Ungarn svares der 52½ Gylden pr. 100 Kilo, men saa svares der desuden en Til-lægsstat for det indførte af 11 Gylden eller 8 Kr. 25 Øre pr. Bund. Altsaa i de Lande, hvor der er et Statsmonopol, er Tobaksstaten ganske urmelig høj; den har der naaet en Højde, som vi vist aldrig her vilde gaa med til. Det kan nemlig ikke nytte at nægte, at man ad den Vej forhindrer en hel Del jævne Folk i at bruge et Nødvælsesmiddel som man, om end til høje Priser, lader tilflyde Lufsusklasserne. Jeg har adskillige Gange her i Tinget hørt Udtalelser fra socialdemokratisk Side om, at det skal være ønskeligt at overdrage en hel Del forskellige Virksomheder til Staten, og jeg indrømmer, at der gives Virksomheder, som egne sig dertil, men jeg tror alligevel, at det vilde være meget farligt uden videre at overdrage Nutidstaten med alle dens Brøst en Magt og Myndighed, som maaste — jeg har min stærke Tvivl i den Henseende — kunde virke heldig i en Fremtidstat med en ideal Ordning. For at komme til Klarhed om, hvorledes Arbejderspartierne have stillet sig over for Spørgsmaalet om et Tobaksmonopol for Staten, behøve vi ikke at gaa længere end til Tyskland. Saa vidt mig bekendt, stode de der alle som en Mand imod den Plan, der var fremme om at lade Staten overtage Tobaksfabrikationen.

Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 11te Valgkreds udtalte, som det ses af Folketings-tidenden Sp. 2610: „Den Gang Hamborg var Fristad, var der en stor blomstrende Tobaksindustri. Nu have Fabrikkerne lagt den allerstørste Del af Fabrikationen uden omkring i Landdistrikterne. Og hvorfor? For at saa billigere Arbejdskraft.“ Altsaa, da Byen var Fristad og virkede under Frihandelsvillkaar, var der en blomstrende Tobaksindustri, men efter at den kom ind under Bestyttelsens Betsignelser, har man øjeblikkelig benyttet sig deraf til at trykke Arbejds-lønnen ved at lægge Fabrikkerne uden omkring i Landet. Jeg tror, at dette af det ærede Medlem anførte Bevis ikke taler i Favour af Toldbestyttelse paa Tobaksfabrikationens Omraade. Hvad endelig Danmarks Indførsel angaar, da udgjorde den i 1894 7,445,000 Bund Raatobak, og i samme Aar indførtes der siger og skriver 91,000 Bund Cigarer. Med andre Ord, Forholdet er dette: vi indførte 1¼ pCt. Cigarer mod 98¾ pCt.

Raatobak. Det er denne Indførsel, der opstilles som Stræmmebillede, som truende for vor hjemlige Industri, men jeg tror dog, det er rigtigt, at man ser de korrekte Tal og ikke lader sig overbevise af Talemaader om „Oversvømmelsen“ med fremmede Cigarer. Det ærede Medlem, hvis Udtalelse jeg i det hele taget har fulgt med stor Interesse, sagde endelig: Jeg er villig til at lade mig belære fra anden Side, hvis man kan paa-vise Unøjagtigheder i, hvad jeg har fremført. Jeg vil svare det ærede Medlem affkurat med de samme Ord, ogsaa jeg er — og det er vist ethvert fornuftigt Menneske — villig til at lade mig overbevise, naar man kan fremføre rigtige Argumenter mod, hvad jeg har anført. I den Henseende staaer jeg altsaa lige med det ærede Medlem, og jeg tror, at naar alle vilde være lige saa ærlige her i Tinget, vilde vi lettere opnaa Enighed, end naar vi stædigt holde paa Standpunkter, der ikke kunne forsvares lige over for Kendsgeringer og korrekte Tal.

Det ærede Medlem udtalte endvidere, at Frihandelen er ikke nogen Vindring, og han gentog det flere Gange. Jeg har aldrig sagt, at Frihandel i og for sig er en Univer-salmedicin, som kan kurere alle Samsfundets Brøst. Jeg har kun sagt, at naar man har Valget mellem Frihandel og Toldbestyttelse, har Frihandelen saa mange Fordele, at Valget efter min Mening, især for Arbejderspartiet, aldrig skulde være tvivlsomt. Vi behøve kun at gaa til vort Naboland Sverige. Der blev der ført en meget skarp Toldkamp mellem Protektionister og Frihandelsmænd. I denne Kamp sejrede Protektionisterne over Frihandelsmændene. Hvad blev Resultatet? Resultatet blev følgende: Dr. Knut Wicksell har i Fjor udgivet et videnskabeligt Værk om Sveriges Statteforhold. I dette Værk oplyser han, at Forbrugsfatterne paa Nødvendighedsartiller efter de seneste, protektionistiske Stattepaalæg i Sverige ere voksede saaledes, at en svensk Arbejdersfamilie, bestaaende af Mand, Kone og 2 Børn, svarer i Forbrugsstat aarlig 133 Kr. paa en Indtægt af 900 Kr. Det er den Betsignelse, som det protektionistiske System har affødt for de svenske Arbejdere. Dertil kommer endnu nogle direkte Statter, hvorved Staten for en svensk Arbejdersfamilie naar op til 18 pCt. af den aarlige Indtægt. Nu kan man kalde Affstæffelsen af disse Forbrugsfatter Frikonkurrense, Frihandel eller Toldnedsættelse, det er mig fuldstændigt ligegyldigt, men jeg tror, at en Nedsættelse af disse 133 Kr., disse 18 pCt. Stattebyrde paa Arbejdernes Budget, absolut vilde være en Vindring. Man har talt her i Salen om, at